

NIEMAND ZEGGEN

M.J. Arlidge bij Boekerij:

Met Helen Grace:

Iene miene mutte

Piep zei de muis

Pluk een roos

Klikspaan

Naar bed, naar bed

Wie niet weg is

Klein klein kleutertje

In de maneschijn

Nog lange niet

Niemand zeggen

Twee kleine visjes

Kom eens gauw

Met Adam Brandt:

Kom je spelen?

M.J. Arlidge

NIE MAND ZEGGEN

Hij was de enige die
de moorden kon stoppen

Eerste druk 2021
Vierde druk 2022

ISBN 978-90-225-9672-2
ISBN 978-94-023-1702-2 (e-book)
ISBN 978-90-528-6396-2 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Truth or Dare*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © iStock / Tim Immink
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 M.J. Arlidge
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DAG 1

1

Hij wilde niet, maar wist dat hij wel moest. Hij was te ver gekomen, had te veel op het spel gezet om nu terug te krabbelen. Hij sloop verder en bekeek het donkere terrein. Als er iets bewoog, als er ook maar een kleine kans was dat hij ontdekt werd, zou hij zich direct omdraaien en wegrennen. Maar hij zag niets, geen teken van leven, en dus ging hij verder.

De keet lag recht voor hem, eenzaam en verlaten in de duisternis. Een vaag schijnsel kwam onder de jaloezieën door, het enige teken dat hij bewoond was. Een toevallige passant zou dat gemakkelijk over het hoofd zien. Dit was een plek waar dingen belandden om weg te rotten en te sterven; een stortplaats voor afgedankte auto's en huishoudelijke troep. Nieuwsgierigheid werd niet aangemoedigd, het toegangshek had dichtgezeten, en hoewel hij het hangslot moeiteloos had doorgeknipt, was hij er zeker van dat niemand eerder geneigd was geweest dat te proberen. Hier kwam je niet als dat niet nodig was, en niemand zou vermoeden dat er achter de vlekkerige deur van de keet een schat aan geheimen lag.

Het terrein lag bezaaid met roestige uitlaatpijpen, lege transportkisten en gedumpt witgoed. Als hij niet uitkeek, kon hij gemakkelijk over iets struikelen en zijn slachtoffer waarschuwen,

dus sloop hij behoedzaam tussen het puin door. In de verte klonk een sirene en een geschrokken vogel vloog luid krijsend op, maar hij negeerde hem, volledig gericht op wat hij van plan was.

Bij de keet bleef hij even met zijn rug tegen de smerige wand staan en keek om een hoekje door het raam. De ruit was vies, zat onder de vogelpoep en ander vuil, maar toch kon hij de figuur binnen zien: dik, languit, met een fles Jack Daniel's stevig in zijn hand. Declan McManus lag op een oude bank te slapen. Hij leek compleet van de wereld, vredig, wat bijzonder vreemd leek, gezien het serieuze gevaar waarin hij verkeerde. Zo ontspannen zou hij er vast niet bij hebben gelegen als hij wist dat zijn schuilplaats was ontdekt, dat iemand zijn geheim kende.

In stilte telde hij tot tien, hij wilde er zeker van zijn dat McManus sliep, waarna hij naar de deur liep. Nog steeds was binnen alles stil en dus stak hij zijn hand uit en duwde de klink naar beneden. Zijn hart bonsde en zijn hand trilde. Dit was het gevaarlijkste moment, waarop hij gemakkelijk ontdekt kon worden, maar de klink ging soepel naar beneden. Voorzichtig gaf hij de deur een duwtje en wilde naar binnen, maar op hetzelfde moment begon het oude scharnier luid te kraken. Ontzet en vertwijfeld verstijfde de indringer, waarna hij intuïtief de deur verder openzwaaide. Het scharnier knarste nog even en was toen stil. Hij stapte naar binnen en wierp een snelle blik op de slapende man. McManus had zich niet verroerd. De bijna lege fles whisky had zijn werk gedaan.

Hij deed de deur achter zich dicht en de geluiden van de nacht stierven weg. Nu waren ze alleen, afgeschermd op deze treurige plek. Het was er nog onaangenamer en stonk er nog erger dan hij had verwacht, een passende omgeving voor de ranzige figuur die voor hem lag. Dit was de plek waar McManus zijn buit had verborgen, louche zaken had gedaan, jonge meisjes naartoe had ge-

bracht. Hij huiverde toen hij dacht aan wat zich binnen deze vier muren had afgespeeld, maar hij had geen tijd om stil te staan bij oude misdrijven, hij moest aan de slag. Hij moest doen wat nódig was. Veel levens waren door deze man verwoest, maar misschien zou hij na vanavond geen kwaad meer doen.

Hij deed een stap naar voren en keek naar de bewusteloze man. Deels verwachtte hij dat McManus elk moment overeind kon schieten en zijn zweterige handen om zijn nek zou klemmen... maar hij bleef stil liggen, onverstoord en nietsvermoedend. Niets kon de man nog tegenhouden, er was geen direct gevaar, geen kans om ontdekt te worden. Dit was het moment.

Het was tijd om te doden.

2

Het bleke gezicht staarde vredig maar levenloos naar haar op. Inspecteur Helen Grace had al veel lijken gezien in het mortuarium van Jim Grieves, maar dit lichaam bezorgde haar een brok in haar keel. Dat deden ze altijd als ze jong waren.

Het meisje, dat half verborgen onder het helderwitte laken lag, was nog maar zestien. Eve Sutcliffe, een getalenteerde leerlinge aan de prestigieuze Milton Downs Ladies' Academy, was in afwachting van haar eindexamenuitslag geweest. Lang, kastanjebruin haar omlijstte haar mooie gezicht, dat niettemin was aangedaan door tienerhormonen en pukkeltjes op haar linkerwang vertoonde. Maar de schoonheid in haar gelaatstrekken en haar serene blik verborgen de wreedheid van haar gewelddadige dood.

'Stomp trauma,' bromde Jim Grieves. 'Aan de vorm en impact te zien, zou ik een hamer zeggen. Is er op de plaats delict iets gevonden?'

Hoofdschuddend leunde Helen naar voren, terwijl Jim Grieves de overledene omdraaide om een bloederige wond op haar achterhoofd te laten zien. Het halfnaakte lichaam van het jonge meisje was vijf dagen geleden in de bosjes in Lakeside Country Park gevonden. Er was geen wapen aangetroffen, er hadden zich geen getuigen gemeld en er waren geen verdachten. Helen had

gehoopt dat Jim Grieves iets voor haar had waar ze wat mee kon, maar die hoop boorde hij snel de grond in.

‘Ik kan je niet veel vertellen, helaas. Ze is acht, mogelijk negen keer geslagen, met behoorlijk wat kracht. De schedel is gebroken, wat tot een grote inwendige bloeding heeft geleid. Waarschijnlijk heeft ze na de tweede klap het bewustzijn al verloren, maar toch...’

‘Geen haren? Zweet? Bloed?’

Grieves schudde zijn hoofd. ‘Niets onder haar nagels, geen sporen van een worsteling. Ik vermoed dat ze van achteren is benaderd en is uitgeschakeld voordat ze de kans had zich te verdedigen.’

‘En sperma? Op het lichaam, op de kleren?’

‘Als het om haar kleding gaat, moet je bij Meredith zijn, maar op en in het lichaam heb ik niets aangetroffen. Sterker nog, er zijn geen sporen van seksueel geweld, geen schrammen of kneuzingen rond de geslachtsdelen. Ze was wel seksueel actief, maar niet in de dagen, mogelijk weken, voorafgaand aan haar dood.’

Helen dacht na. Had ze een vriend gehad? Een relatie die net was verbroken? Iemand die boos was, zich afgewezen voelde? Of was dit willekeurig geweld, een jong meisje dat het slachtoffer was geworden van een wrede, seksueel gemotiveerde vreemde?

‘Wat denk je, wilde haar aanvaller haar aanranden, maar durfde hij niet meer? Schrok hij ergens van?’

‘Zeg jij het maar, jij bent de rechercheur,’ was Grieves’ antwoord, uitgesproken met somber genoegen.

Helen accepteerde de plagerige steek, maar moest heimelijk bekennen dat die functie nog nooit zo als een molensteen om haar nek had gehangen. Er was de laatste tijd zo veel bloedvergieten, zo veel verdriet, maar zo weinig om mee te werken. Helen had het gevoel dat ze met één hand op haar rug vastgebonden aan

het zwemmen was en verzoop in het wassende water van geweld en wreedheden.

‘Ik moet nog een paar dingen onderzoeken,’ ging Grieves verzoenend verder. ‘Als ik iets vind, zal ik het je laten weten. Ik wilde je alleen mijn voorlopige bevindingen vast laten weten.’

‘Dank je wel, Jim. Dat stel ik op prijs.’

En dat was ook zo. Het hielp haar alleen niet. De herinnering aan het verdriet van Eves ouders – hun wanhoop, hun pijn – lag Helen nog vers in het geheugen. Dit was een zaak die opgelost móést worden, niet alleen omwille van Eve, maar omwille van anderen die mogelijk nog gevaar liepen door deze gewelddadige misdadiger. Helaas stonden ze tot nu toe met lege handen. Helen staarde naar het onschuldige gezicht van het meisje, vervuld van schuldgevoel en verdriet om alles wat Eve had kunnen zijn, alles wat ze had kunnen worden.

Om een jong leven dat zo wreed was gedoofd.

3

De aansteker in zijn hand vonkte, maar vlamde niet. Hij kon het wel uitschreeuwen, wilde zijn woede en vrees uitspuwen, maar dat was onmogelijk; zijn slachtoffer lag een paar meter verderop, stil, maar gevaarlijk. Als McManus nu wakker werd, als hij zijn aanvaller te lijf ging, zou er maar één winnaar zijn.

Hij probeerde het opnieuw, maar de aansteker klikte een hopeeloos ritme. Nog steeds geen vlam, en de aansteker lag levenloos in zijn hand. Hij begreep het niet, hij had hem gisteren gekocht, hij was vol. Hij had hem onderweg nog gebruikt, een laatste sigaret, en het ding had het prima gedaan. Wat was dan het probleem? Goed, zijn hand trilde en het ging wat onhandig met handschoenen aan, maar toch niet zo erg dat het ding het niet meer deed?

Hij probeerde het opnieuw, nijdig, aanhoudend. Hij vonkte, iets meer deze keer, en de vlam brandde kort en doofde toen. McManus bewoog, snoof en wreef over zijn neus, verstoord door het klikken van de aansteker. Hij verschoof zijn dikke lijf op de sjofele, nepleren bank die luidkeels protesteerde en hem nog meer verstoorde. Een frons, een kuch en een stevige klap toen hij de whiskyfles op de grond liet vallen. Zijn lichaam rilde, alsof hij schokkend bij bewustzijn kwam. De man kon elk moment wakker worden.

De indringer maande zichzelf tot rust en staarde naar de aansteker. Hij legde zijn duim tegen het metalen wielje en rolde het stevig omlaag. Eén keer, twee keer, drie keer en eindelijk – wonder boven wonder – schoot er een vlam omhoog. Een stevige, gelijkmatige vlam. Sissend blies hij zijn adem uit, de spanning stroomde uit zijn lijf. Hij aarzelde geen moment en bracht de vlam naar de melkfles in zijn linkerhand. De vieze lap hing er zwaar en vochtig uit en vroeg erom om aangestoken te worden. Voorzichtig bracht hij hem naar de vlam en keek opgewonden hoe de zelfgemaakte lont vlam vatte. Het vuur baande zich een weg door de natte lap in de richting van de benzine in de fles.

Hij deed een stap naar achteren en keek naar de man voor zich. Diens oogleden trilden, hij was bijna wakker en dus bracht hij zijn arm omhoog en smeed de fles neer. Hij spatte op de harde vloer uiteen en een vuurbal schoot omhoog die zich gretig voedde aan de gemorste whisky, de oude bank, de kleren van de man. De felheid, de hitte was veel intenser dan hij had verwacht en hij liep struikelend naar achteren, weg bij de vuurzee, opeens bevreesd voor zijn eigen veiligheid.

Dankbaar pakte hij de deurkruk vast en rukte de deur open. Hij wilde wegrennen, zo snel hij maar kon, maar bleef staan. Er kwam een gevoel van rust over hem heen, een restant van zijn planning. Hij weigerde achterom te kijken naar het gruweltafereel, vermande zich en haalde de sleutel uit de binnenkant van de deur. Daarna bewoog hij snel en geruisloos, liep naar buiten, trok de deur achter zich dicht en deed hem op slot.

In de koele avondlucht haastte hij zich het trapje af en wist niet hoe snel hij deze afschuwelijke plek moest verlaten. Maar bij het horen van een geluid uit de brandende keet bleef hij abrupt staan.

Een enkele hartverscheurende kreet.

4

Hij haastte zich enthousiast door de steeg, op jacht naar zijn prijs. Een oplettende agent had hem een half uur eerder gesignaleerd, en brigadier Joseph Hudson had onmiddellijk gereageerd. Hij was naar de parkeerplaats gerend en was op zijn motor de stad door gescheurd, vastbesloten om resultaat te boeken.

Nu zag hij de agent die bij de verlaten BMW stond. Hudson was er zeker van geweest dat de gestolen auto wel gestript en gedumpt zou zijn, en nu bleek hij gelijk te hebben. Hier stond het luxe voertuig dat hij had gezocht, het fiere statussymbool waarvoor iemand bereid was geweest een moord te plegen.

‘Ik heb er niet aan gezeten,’ zei de agent snel, toen Hudson dichterbij kwam. ‘Ik zag het nummerbord en toen heb ik het direct gemeld.’

‘Dank je, agent...’

‘Atkins.’

‘Goed gedaan, Atkins,’ zei Hudson, en hij gaf hem een stevige klap op zijn schouder. ‘Goed werk, ik neem het van je over...’

De agent knikte, blij met het compliment, en vertrok. Hudson keek hem na, tevreden dat hij weer iemand voor zijn karretje had weten te spannen, en richtte zijn aandacht vervolgens op het verlaten voertuig.

De auto zat niet op slot, dat had hij ook niet verwacht. Sterker nog, het bestuurdersportier stond op een kier. Hudson deed een paar handschoenen aan, trok het portier verder open, hurkte en keek naar binnen. Het was een BMW uit de 5 Serie, vier jaar oud, maar topklasse, en voordat hij werd gestolen, had hij het modernste entertainment- en navigatiesysteem gehad, passend bij het handgestikte lederen interieur. Nu was het een bende. Vanbuiten zag hij er nog steeds indrukwekkend uit met de metallic lak en getinte ramen, maar de binnenkant was een heel ander verhaal. Hij was volledig leeggeroofd: het scherm was weggerukt en er staken alleen nog wat draden uit, de armleuning was verwijderd, zelfs de handvatten van chroom waren verdwenen. Tot zijn verbazing was de leren bekleding nog intact, maar misschien was de dief een amateur die snel geld wilde verdienen. In dat geval hoopte Hudson dat hij er goed voor was betaald, want de prijs was hoog geweest en de afrekening zou zwaar zijn.

Hudsons blik gleed naar de donkere vlekken bij de pedalen en toen naar de roestkleurige strepen op het raam. Tien dagen geleden was dit luxe voertuig nog eigendom van Alison Burris, financieel medewerker van het Southampton Children's Hospital. Het was een extravagant cadeau van haar verliefde man geweest ter ere van hun trouwdag, en de auto was haar grote trots. Ze zette hem altijd op een discrete parkeerplaats op een paar straten afstand van het ziekenhuis, en daar was ze op een woensdagavond het slachtoffer geworden van een carjacking.

Het was misschien niet verstandig geweest om zo laat nog in haar eentje op de parkeerplaats te staan, maar er was geen reden geweest waarom ze zich niet veilig had mogen voelen. Hoe dan ook, ze was het slachtoffer geworden van een carjacker op het moment dat ze naar huis wilde rijden. Toen Burris de dief wilde tegenhouden, was er een worsteling ontstaan, haar kleding was

gescheurd, een pluk haar was uit haar hoofd gerukt. Het was een foute beslissing gebleken en de jonge vrouw was twee keer in het hart gestoken, waarna haar aanvaller er met haar auto vandoor was gegaan.

Alison Burris was kort na middernacht door een zakenman gevonden, maar toen was ze al lang dood. Hudson was de onderzoeksleider op de plaats delict geweest en hij wilde de zaak snel oplossen. Er werden de laatste tijd veel luxe auto's gestolen in Southampton, een nieuw probleem in hun strijd tegen het toenemende aantal misdrijven in de stad, maar weinige waren zo gewelddadig geweest als deze. Toen Hudson boven het lichaam van de arme vrouw had gestaan, was zijn aandacht getrokken naar de kleine cilindrische wonden in haar lijf. Hij was nog steeds in afwachting van het sectierapport – Jim Grieves had het enorm druk – maar Hudson had een aardig goed idee waar Burris aan was overleden. Ze was geveeld door een geslepen schroevendraaier die van dichtbij in haar hart was gestoken. Het was een gruwelijke manier om te sterven, en waarvoor? In Southampton werd op de zwarte markt levendig gehandeld in gestolen auto-onderdelen, helemaal sinds de coronacrisis, maar toch... wat zou de dief voor de onderdelen hebben gekregen? Vijfduizend pond? Zes? Het leek een schamel bedrag, maar in deze moeilijke tijd klopte dat wel ongeveer. Hij keek naar het gesloopte interieur van de auto, de bloedvlekken op het raam en bedacht dat één ding de afgelopen tijd overduidelijk was geworden.

Het leven was niet veel waard.

5

Zijn blik was aan de keet gekluisterd, hij was gebiologeerd door wat hij voor zich zag. Door de smalle jaloezieën zag hij hoe de vlammen naar het plafond reikten, in hun wanhoop hun verlangen naar verwoesting te bevredigen. En boven het kraken van hout, spaanplaat en kunststof hoorde hij het geschreeuw.

Hij had nog nooit een man horen krijsen. Dat was niet iets wat hij tegenkwam in zijn werk. En hij had een man al helemaal nooit zó horen krijsen. Het klonk onmenselijk, het was zo schrill, zo aanhoudend, vanuit het diepst van zijn wezen. Het was gruwelijk en prachtig tegelijk.

Hij zou de enige getuige zijn van de laatste momenten van McManus, het einde van zijn leven. Ja, hij had direct weg moeten gaan, door het hek moeten kruipen en in de nacht moeten verdwijnen. Dat zou verstandig zijn geweest. Maar hij kon niet anders dan blijven, om te zien dat de klus was geklaard. Er stond te veel op het spel om dit aan het toeval over te laten. En dus bleef hij staan, op een hoek van het terrein, keek hij en wachtte hij tot het gekrijs voorbij was en de vlammen in de nacht flikkerden.

Zodra dat was gebeurd, ging hij weg. Zodra hij daarvan overtuigd was, zou hij maken dat hij deze afschuwelijke plek zo ver mogelijk achter zich liet. En dan zou hij het vieren, blij dat hij zijn

zenuwen in bedwang had weten te houden, dat hij in staat was geweest te doen wat nodig was. Misschien zou hij er ooit spijt van krijgen, maar voorlopig niet. Voorlopig zou hij genieten van zijn succes.

Hij maakte zijn ogen los van het tafereel en keek op zijn horloge. De glimmende Omega liet zien dat het iets voor elf uur was – er was nog genoeg tijd om zijn bestemming te bereiken zonder argwaan te wekken. Dat was het voordeel van een plan, van voorzorgsmaatregelen, van iets goed doen...

Hij keek op toen hij een hard geluid hoorde. Het klonk nog een keer, een zwaar, zich herhalend gebons. En hij merkte ook iets anders op. Het leek wel of de keet schudde. Wat gebeurde er, verdomme? Versplinterde het verlopen kantoortje onder de geweldadige aanval van de vlammen? Opeens en heel onverwachts kreeg hij zijn antwoord: het slot brak open en de onmiskenbare vorm van Declan McManus stortte in de modder.

Even kon hij niet geloven wat hij zag. Hij had niet verwacht dat zijn slachtoffer de eerste vlammenzee zou overleven, laat staan dat hij genoeg kracht zou hebben om uit de keet te ontsnappen. Maar daar lag hij levensgroot op de grond in brandende kleren. Onmiddellijk gleed de blik van zijn aanvaller naar een weggegooid stuk gereedschap, een roestige moersleutel die naast het wrak van een Ford Mondeo lag. Moest hij hem oprapen? Naar de man toe rennen en hem de hersens inslaan? Hij maakte aanstalten, maar zijn aandacht ging weer naar zijn slachtoffer. En wat hij zag, deed zijn bloed stollen.

McManus was overeind gekomen. Hij strompelde, ging tekeer, schreeuwde, maar hij stond. Hij liep struikelend verder, botste tegen oude onderstellen, klampte zich vast aan kisten. Zigzag-gend van obstakel naar obstakel liet hij een brandend spoor achter zich van weggegooide dozen en verpakkingsmateriaal die

vlam vatten terwijl hij passeerde. Het was een verbijsterende, gruwelijke gang, maar dat was toch zeker van korte duur? De man stond in brand, nota bene, zou vast snel bezwijken aan zijn verwondingen... en toch ging hij maar door, liet hij de keet wankelend achter zich, op zoek naar verlossing.

De toeschouwer keek vol afschuw, gebiologeerd, maar het werd nog erger. McManus was in de richting van de uitgang gestrompeld, maar veranderde nu opeens van richting. Tijdens zijn martelgang had de brandende man om zich heen gekeken op zoek naar hulp, redding van wat voor soort dan ook, en nu zag hij hém staan, in de schaduw aan de andere kant van het terrein waar hij rustig naar het lijden stond te kijken. McManus kwam nu recht op hem af, versnelde, en sleepte zich slingerend naar zijn potentiële redder.

De brandstichter sperde zijn ogen en voelde braaksel in zijn keel opkomen. In zijn ergste nachtmerries had hij zich dit niet kunnen voorstellen. McManus bleef vaart maken, rende op hem af, stak zijn brandende armen uit, terwijl het vuur zijn haar, zijn ledematen, zijn huid verteerde. Hij wist dat hij zich moest om-draaien en hier weg moest, een man moest ontluchten die hij ernstig had onderschat, maar om de een of andere reden bleef hij als aan de grond genageld staan. McManus was nog maar zes meter bij hem vandaan, toen vier, toen drie. Elk moment kon hij zich op zijn aanvallers storten, hem in een pijnigende omhelzing klemmen. Waarom wilden zijn voeten hem dan niet gehoorzamen? Waarom bleef hij daar maar staan, geduldig wachtend op vergetelheid?

Tranen prikten in zijn ogen en hij kneep ze dicht, maakte zich op voor de klap. Even later voelde hij een windvlaag, gevolgd door een doffe dreun, en toen hij zijn ogen een klein stukje opendeed, zag hij dat de gezette man opeens ineen was gestort en nu

voor hem lag. Opluchting overspoelde hem en er ontsnapte een hoge lach aan zijn keel toen hij naar het stuiptrekkende lichaam van de man keek. Hij kon het niet geloven: McManus had de andere kant van het terrein weten te bereiken om vlak voor zijn voeten in elkaar te storten.

Het was echt onvoorstelbaar, maar het brandende spoor van vernieling over het terrein was het bewijs van zijn verbazingwekkende tocht. En terwijl hij naar het spoor keek, de brandende dozen en kisten in zich opnam, zag hij hoe het dak van de keet instortte en er een enorme vonkenregen opspatte.

Iemand zou zo wel alarm slaan. Het hele terrein begon vlam te vatten en dunne rookpluimen dwarrelden omhoog. Hij moest niet treuzelen en dus draaide hij zich om, liep naar een gat in het hek, kroop erdoorheen en rende weg.

6

Ze rukte de deur open en haastte zich naar binnen. De researchkamer lag er verlaten bij, precies wat Helen had gehoopt. Ze had tijd nodig om haar gedachten op een rijtje te krijgen na haar bezoek aan het mortuarium.

Ze liep de ruimte door, niet naar haar kamer, maar naar het schrijfbord. Daarop hingen altijd foto's van slachtoffers en verdachten, omgeven door een warboel aan aannames, lijntjes die verbanden legden met individuen, aanwijzingen en theorieën. Meestal gaf haar dat energie – als het bord steeds voller raakte, de verschillende puzzelstukjes van de waarheid elkaar onvermurwbaar vonden – maar vanavond bleef ze staan met het gevoel dat ze een klap in haar gezicht had gekregen.

Southampton was een levendige stad die de nodige criminaliteit kende en het was dus heel gebruikelijk dat ze twee of drie serieuze zaken tegelijk hadden. Op dit moment hadden ze er vier; vier moorden waar ze nog niet heel ver mee waren. Een dodelijke straatroof in Ocean Village, drie weken geleden, kort daarna een inbraak met geweld in Upper Shirley, een carjacking in het centrum en natuurlijk de recente moord op Eve Sutcliffe. Al die zaken hadden op verschillende manieren de krantenkoppen gehaald. Het slachtoffer van de straatroof was een moeder van twee

kinderen, de man van middelbare leeftijd die een inbreker had willen tegenhouden, was een selfmade miljonair, het slachtoffer van de carjacking was een jonge ziekenhuismedewerker en Eve... tja, zij was een geschenk voor broodschrijvers en bloedzuigers zoals Emilia Garanita, de plaatselijke journaliste die haar columns gebruikte om stil te staan bij Eves schoonheid, haar talent, haar jonge leeftijd. Met elke nieuwe zaak, met elke nieuwe krantenkop, werd de druk hoger en kwamen Helen en haar team meer onder een vergrootglas te liggen.

Het schrijfbord van het team was nog nooit zo vol geweest, maar tegelijkertijd nog nooit zo leeg – iets wat korpschef Alan Peters zeer duidelijk had gemaakt tijdens zijn laatste bezoek aan de onderzoekkamer. Helen kon zich niet herinneren wanneer de stad voor het laatst zo koortsig, zo gevaarlijk had aangevoeld, en het was heel duidelijk waarom: meerdere lokale bedrijven waren op de fles gegaan sinds corona, de werkeloosheid was scherp toegenomen, evenals het aantal scheidingen, gevallen van huiselijk geweld, kindermishandeling en talloze andere ernstige misdrijven. Er hing een algeheel gevoel van angst, boosheid, zelfs wanhoop in de stad, maar het was de laatste reeks moorden die de situatie op de grimmigste wijze had blootgelegd.

De straatroof, de inbraak, de carjacking... het waren misdrijven voor geldelijk gewin, gekleurd door geweld, gepleegd door mensen die dachten dat er in de schaduw, op de zwarte markt, meer te halen viel dan in de wereld van de werkende mens. Zelfs de aanval op Eve Sutcliffe was een bewijs van verstrekkende invloed van de economische neergang: de aantallen zedendelicten en misdaden tegen vrouwen waren ook omhooggeschoten. Wanhopige figuren die hun woede, wrok en wanhoop op kwetsbare mensen afreageerden.

‘Geen fraai gezicht, hè?’

Helen draaide zich om en voelde hoe haar lichaam zich spande. Joseph Hudson was ongemerkt binnengekomen en stond nu vlak bij haar. ‘Sorry?’ vroeg ze geërgerd.

Hudson keek Helen even aan, genoot van haar ongemak, en richtte zijn aandacht toen op de verschillende foto’s op het schrijfbord. ‘Al die pijn, al dat lijden. En waarvoor? Wat contant geld, een ogenblik van plezier...’ Hij schudde zijn hoofd meewarig, maar er lag een zweem van een glimlach rond zijn lippen. ‘Het is alsof de oude waarden niet meer gelden,’ ging hij verder. ‘Fatsoen, respect, menselijkheid. Het is eten of gegeten worden. Ieder voor zich.’

Hoewel hij haar niet aankeek, was zijn boodschap niet te missen. Een aantal maanden geleden had Helen een punt achter hun relatie gezet en ze had laten doorschemeren dat het een goed idee zou zijn als Hudson het hoofdbureau van politie in Southampton zou verlaten. Haar voormalige minnaar had haar dit voorstel niet in dank afgenomen en had meerdere malen duidelijk gemaakt dat hij niet van plan was te vertrekken.

‘Heb je iets te melden, brigadier Hudson?’ vroeg Helen. ‘Of ben je hier alleen om...’

‘We hebben de BMW van Alison Burris gevonden,’ onderbrak Hudson haar, terwijl hij dichterbij het bord liep. ‘In een steeg bij St. Mary’s. Gestolen, gestript en gedumpt, zoals ik al had voorspeld. Ik heb de technische recherche gevraagd ernaar te kijken.’ Hij pakte een stift en schreef de details op het bord, waarna hij een rechte lijn trok tussen deze ontwikkeling en de onfortuinlijke Burris. ‘Dan boekt ten minste één van ons vooruitgang, nietwaar?’ Hij legde de stift terug, keek Helen met een brede glimlach aan en liep toen naar de deur. ‘Maak het niet te laat, Helen. Alleen maar werken en niet spelen...’

Helen keek Hudson na en weerstond de neiging hem uit te